

[Simonsen.]

helt til en såkaldt arbejdsgiverperiode. Jeg tænker også på, at samtlige virksomheder nu får mulighed for at forsikre sig gennem dagpengefonden, såfremt man føler, at den 5 uger lange periode for deres specielle brancheområde vil være for hård en belastning og et for farligt projekt at sige ja til. Jeg synes, begge dele er forbedringer i forhold til det, vi tidligere har diskuteret.

Men jeg vil gerne føje til i forbindelse med spørgsmålet om at kunne forsikre sig gennem dagpengefonden, at det havde nok været rart, hvis vi i disse lovforslag havde haft fastsat en procent for, hvad man skulle betale i forsikringsbidrag til dagpengefonden, såfremt man ønskede at lægge byrden derover og gå ind i den kollektive sikring. Det fremgår, så vidt jeg kan bedømme, hverken af lovforslagene eller af bemærkningerne, hvad man anslår et sådant bidrag til, og det må i hvert fald være en nødvendighed at få dette tal fremskaffet, for at man overhovedet er i stand til at vurdere, hvilken af de to løsninger man skal vælge. Jeg fristes til at tro, at det, der måske er den dybere årsag til, at dette tal ikke er fremkommet, er, at det i virkeligheden er lidt uoverskueligt at slå helt fast, hvor meget denne reform koster.

Vi opererer jo ud fra en situation, hvor vi på sygedagpengenes område, altså det mest udgiftkrævende område, i dag har 6 karensdage. Ministeren ønsker at fjerne samtlige karensdage, og så må man selvfølgelig prøve at beregne sig frem til, hvad det koster, men vi har ikke noget reelt vurderingsgrundlag. Når vi til gengæld ser på, hvad konsekvensen har været af sådanne systemer i Norge og Sverige, må vi vel nok sige, at de har givet en tendens til væsentligt flere fraværsdage på virksomhederne, og derfor er det vor opfattelse, at reformen ikke kan holdes inden for de rammer, der er skitseret i ministerens lovforslag, men jeg håber, at vi i udvalget kan få en chance for at komme dybere ind og nå frem til at fastsætte en procent, så man ved, hvad det er, man skal betale, hvis man vælger forsikringsvejen.

Må jeg sige om personkredsen, at vi i de tidligere debatter herom har gjort det helt klart, at vi er indstillet på en dagpenge-reform, som omfatter hele befolkningen.

Det følger af den almindelige indstilling, vi har til løsningen af disse problemer. Men jeg kan alligevel ikke afholde mig fra nogle bemærkninger om, at der nok vil være visse grupper i dette samfund, der, når reformen er så ambitiøs på nuværende tidspunkt, som tilfældet er, vil stille spørgsmålstegn ved rigtigheden af, at også de i fremtiden skal være omfattet af denne reform. Her tænker jeg på de to grupper, som i dag har løn under sygdom, nemlig tjenestemændene og funktionærerne. Nu gjorde hr. Finn Christensen meget korrekt opmærksom på i forbindelse med sin gennemgang af forslagene, at man selvfølgelig ikke som funktionær og tjenestemand vil få dagpenge oven i den løn, som man i forvejen er overenskomstsikret for. Det er klart, at dette er væsentligt at få slået fast. Men det var måske i og for sig væsentligere at få slået fast, at man ud over den sikring, man har i dag, skal til at bidrage med 1 pct. af skalaindkomsten til en bedre ordning for de øvrige grupper i samfundet. Nu vel, ministeren kan hævde, at der selvfølgelig skal være ens muligheder for alle, men dertil vil jeg sige, at så enkelt tror jeg ikke vi kan gøre disse ting op. Hvis vi nemlig ser på funktionærens mulighed for at få løn under sygdom, har vi nok lov til at sige, at den mulighed betaler han i og for sig også for gennem den aflønning, han kan opnå i sin virksomhed. Meget store dele af funktionærgruppen har betalt gennem deres aflønning for at få fuld løn under sygdom. Men nu går man ind på et princip, hvorefter man påligner dem en ekstra procent, som de skal betale til andre, til trods for at de allerede selv betaler noget, og derfor må man alligevel sætte spørgsmålstegn ved det.

Jeg skal blankt indrømme, at jeg for denne gruppes som for tjenestemandsgruuppernes vedkommende er mere kølig med hensyn til, om de skal omfattes af reformen med de ordninger, de har. Det spørgsmål, man nemlig også må stille i denne forbindelse, er: hvad vil det f. eks. for tjenestemændene — og jeg tror, det specielt vil gøre sig gældende for tjenestemændenes vedkommende — medføre af krav om lønkomensation i fremtiden? Det er naturligvis udgifter, som ikke tages med ved et lovforslag som dette, men det er i hvert fald noget, vi må tage med ind i vurderingen, når vi skal anlægge en